

Da Kit Sanne Nielsen for 25 år siden var i New York med en veninde, var byen i frit fald og forfald. Kriminaliteten var ude af kontrol. Det samme var metropolens økonomi og den aids-epidemi, der sendte syge og døende mennesker på gaden som hjemløse tiggere. Sammen med veninden gik Kit Sanne Nielsen og en stedkendt newyorker rundt i gaderne og var rystet over det, hun så.

- Kan vi godt gå alene rundt her uden dig, spurgte hun deres guide. Han kiggede vurderende på de to unge danske kvinder og svarede derefter: "I to får ingen problemer. Bare I går på midten af fortovet".

- Jeg synes, det er sådan et godt billede: at gå på midten af fortovet. Går du der, signalerer du, at du har ret til at være her. Det er lidt det samme, som hvis man møder en løve i Afrika; du skal for alt i verden ikke vende ryggen til den, men gøre dig større og roligt gå forbi den. Der er biologi på spil her. Og det er der også, hvis du signalerer til din chef, at "mig kan du godt kyse". Vi kommer ubevidst til at appellere til andres aggression, siger Kit Sanne Nielsen.

Som erhvervspsykolog har hun stået over for chefen, der ikke er ret godt til at tale med sine medarbejdere. Og over for medarbejderen, og ikke så sjældent en kvindelig en af slagsen, der synes, at hun savner både ros og anerkendelse fra chefen. Pointen er, og det gælder både i forhold til løven og chefen, at man i hvert fald ikke får klap på skulderen, hvis man placerer sig i en passiv venteposition - eller endnu værre i rollen som det oversete offer.

- Det er altså ret banalt, men man er nødt til at arbejde med sin egen gennemslagskraft, med sin positivitet, sin gejst og gerne med humor, hvis man vil have opmærksomhed fra andre mennesker. Der skal en vis sejhed og noget gåpåmod til for at blive set, siger Kit Sanne Nielsen, der ikke så gerne taler om ros og aner- ➤